

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

der skulle finde linjen for den lovgivning med hensyn til leje- og boligspørgsmål, som de to partier ville gå ind for. Vi har, inden regeringspartierne fremsatte disse lovforslag, hørt oppositionen sige: de kan jo ikke blive enige. Og hvad så? Så fremsætter regeringspartierne lovforslag. Regeringspartierne er altså blevet så enige, at de kan fremsætte forslag, og hvad siger så oppositionen? Den siger: nu kan intet ændres. Ikke desto mindre er der dog stillet ca. 80 ændringsforslag, og vi er mange inden for regeringspartierne, der er skuffet over, at der ikke har kunnet finde positivt samarbejde sted. Vi har hørt, at venstre og de konservative er så positivt interesseret i disse spørgsmål, at de nedsetter et fællesudvalg til at finde løsninger; men efter den behandling, der har fundet sted såvel her som i udvalget i disse 2 måneder, hvor man ingen ændringsforslag, intet forslag har stillet fra oppositionens side, må man jo sige, at vi stadig er lige kloge, og jeg går også ud fra, at oppositionspartierne er det. De ved ikke, hvad de vil sætte i stedet for de lovforslag, som ligger på vort bord i dag.

Man kan jo kritisere mange bestemmelser, således som oppositionen har gjort det ud fra sine synspunkter, men man kan ikke komme uden om, at den lovgivning, vi her står over for at gennemføre, er et skridt fremad mod et frit boligmarked, det, som oppositionen også har sat som sit mål. Så kan man kritisere, som også de ærede medlemmer hr. Lorentzen og hr. Thestrup har gjort, det ulogiske i, at man ikke, når man giver adgang til fri lejeansættelse, også giver adgang til fri opsigelighed. Dertil vil jeg dog sige, at hvis kommunalbestyrelserne i de små kommuner med indtil 3 000 indbyggere efter 2 års forløb vedtager at ophæve opsigelsesforbuddet, så bliver det 1937-lovens regler, der gælder dér. Det peger dog i retning af, at man vender tilbage til de gamle regler, som oppositionen har ønsket. Hvis der ikke sker noget i de små kommuner — det gad jeg nu nok se

om der ikke gør — må det da overvejende være venstres skyld, for der er venstrestyre i de fleste af de små kommuner, så venstre må da være sikker på, at der her sker den størst mulige frigørelse.

Der sker også en betydelig nedskæring af statens udlånsvirksomhed.

Nu siger det ærede medlem hr. Thestrup i dag, at han mener ikke, at staten helt skulle trække sig ud af boligbyggeriet, den skulle kun give lån eller støtte til byggeri for de mindstbemidlede. Tidligere har det ærede medlem hr. Thestrup dog været inde på, at en gradvis overgang i det hele taget var nødvendig; tidligere har det ærede medlem dog været til at tale med. Denne lovgivning går netop i retning af at nedskære statens udlån.

Når det ærede medlem nu citerer en artikel fra Finanstidende, hvori bladet kommer til det resultat, at staten vil komme til at yde støtte til et meget større antal lejligheder i fremtiden end hidtil, synes jeg, det ærede medlem gør Finanstidende for stor ære, og jeg synes navnlig ikke, det tjener noget godt formål i den grad at mistænkeliggøre bestræbelserne for at få en privat finansiering i gang. Man mistænkeliggør regeringens indsats på dette punkt. Regeringens lovforslag skal netop muliggøre en overgang til privat finansiering i meget stort omfang. Jeg forstår slet ikke, at det ærede medlem kan fremsætte sådanne udtalelser, efter at det ærede medlem lige har hørt boligministerens udrødning vedrørende de forhandlinger, han har haft med pengeinstitutterne og med kredse, som er interesseret i at oprette finansieringsinstitutter — både de forhandlinger, som han i ikke ringe omfang har ført, inden lovforslagene blev fremsat, og de forhandlinger, som han har ført senere, og hvorom vi har fået oplyst, at de parter, som det nu hedder sig skulle konkurrere med hinanden, forhandler indbyrdes. Meget er dog allerede opnået ved, at sparekasserne og provinsbankerne har taget en række finansieringsopgaver op. Herom er